

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 5T/7/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715010035
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6715010035.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen samosudcom JUDr. Bc. Viktorom Markom, PhD., v trestnej veci obžalovaného S. N., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 24. 04. 2015 vo Zvolene, takto

rozhodol:

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku súd obžalovaného S. N., nar. 11. 04. 1962 v A., trvale A., prechodne bytom J.Á. XX, A., oslobodzuje spod obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. 2pv/283/14/6611 zo dňa 14. 01. 2015, ktorá mu kládla za vinu spáchanie prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorý mal spáchať tým, že dňa 15. 05. 2014 v čase okolo 13:00 hod. v A., časť J., okres A., pri tom, ako bol eskortovaný príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ Detva spreď rodinného domu č. 56, za účelom podania vysvetlenia k telefonickému oznámeniu K. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. XX, A., cestou k služobnému motorovému vozidlu, vo vzdialenosti cca 200 m od uvedeného rodinného domu, bezdôvodne fyzicky napadol člena hliadky npor. S. K. tak, že ho jedenkrát udrel päšťou pravej ruky do pravej strany krku, čím spôsobil S. K., nar. XX. XX. XXXX, ČOZ XXXXXX pomliaždenie pravej strany krku ľahkého stupňa, bez liečenia a práceneschopnosti, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodeného Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., so sídlom K. XX, XXX XX D., IČO: XX XXX XXX, s nárokom na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

odôvodnenie:

Prokuratorka Okresnej prokuratúry Zvolen podala dňa 10. 04. 2015 na tunajší súd pod sp. zn. 2Pv/283/14/6611 obžalobu na S. N. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Obžalovaný S. N. na hlavnom pojednávaní po poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku spravil vyhlásenie o tom, že je nevinný. V rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že skutok sa mal stať na základe toho, že mal v ten deň vypité, spal v garáži na dvore. Mama, svedkyňa K. N., volala jeho sestry, že vyvádza, on ale spal, a keď prišli sestry, tak tie ho zobudili. Povedali mu, aby opustil rodinný dom. On v tom rodinnom dome nemá trvalý pobyt, staral sa tam o rodičov a o zvieratá. Začal si vynášať osobné veci k autu sestry, a popri tom som si šomral. Otec bol v tom čase veľmi chorý, mama má 80 metrovú záhradu, a vtedy na nej vykonával ťažkú prácu. Keď dorobil, tak mu mama povedala, že mu dá na jedenie len polievku, na čo jej uviedol, že je to dosť málo za takú drinu. Následne sa našťval, sadol na bicykel, išiel si kúpiť ťapku vodky, s ňou sa vrátil, zavrel sa v garáži, tam ju vypil a spal. Mama teda zavolať sestry, že tam vyvádza, tak si začal vynášať osobné veci a popri tom si šomral, že čo je to za skurvený život, že sa tam nadrel a teraz má odísť. Mama volala policajnú hliadku a prišiel pán A., pri ktorom som stál on, a pán K., ktorý stál pri sestrách a mame. Debatovali spolu asi 10 minút, a potom bol pánom Michálikom vyzvaný, že „pán N., idete s nami“. Jeden policajt ho chytil

za jednu ruku, druhý za druhú ruku a takto išli k služobnému motorovému vozidlu. Asi po 30 metroch zacítil úder, pritom mu z rúk vyletela cigareta a zapaľovač, následne ho policajti spacifikovali, cítil sa, ako keby ho potriasla električka. Nasadili mu putá, prešli ešte asi 10 metrov k policajnému autu. Týmto autom prešli kúsok, potom policajti zastali, obaja vystúpili za auta, pričom boli von 5 alebo 10 minút a následne sa do auta vrátili. Potom ho odviezli na OO PZ Detva, kde mu po štyroch alebo piatich hodinách bolo oznámené, že údajne napadol policajta. Skutok sa nestal, on tam poslušne stál. Na doplňujúce otázky uviedol, že úder dostal z pravej strany. Všetci traja išli vedľa seba, pričom po 30 metroch prišiel ten úder. On ale nevidel, kto ho udrel, ale musel dostať úder prvou rukou po väzoch. Ešte mu pri tom vypadli cigareta a zapaľovač, tak policajtom povedal, že si to chce zdvihnúť, ale povedali mu, že to už nebude potrebovať. Celé sa to zbehlo ako v akčnom filme, podľa neho ho udrel pán K.. Celý čas ho k motorovému vozidlu viedli rovnako, pričom policajti išli asi pol kroka za ním. Pri ňom stál pán K. po pravej strane, pričom ho držal ľavou rukou za pravú ruku, a pán A. stál po jeho ľavej ruke a držal ma za ňu pravou rukou. Ďalej uviedol, že mama volala policajtov aj keď napr. v noci zapálil svetlo, pri takomto poslednom výjazde mu K. uviedol, že raz zle skončí. Vtedy bol v podmienke a podľa neho to bolo na neho zinscenované, pretože tie mamine telefonáty a to, že tam policajti museli často chodiť zapríčinilo, že im už išiel na nervy. Je pravda, že nie je svätý, ale toto nespravil. Ku zraneniam poškodeného K. obžalovaný uviedol, že podľa neho to bolo dopredu pripravené, po chvíľke cesty v aute autom obišli dom a následne zastali, tak podľa neho to bolo tak, že jeden druhého udrel, teda že pán K. sa nechal udrieť. Vo veci bola robená aj rekonštrukcia, pričom pán K. je odo neho o tri hlavy vyšší, a ak by ho chcel udrieť, musel by si zobrať rebrík. On sa pána K. nedotkol, ani chlp mu neskrivil. Vždy, keď ho predtým odviezli, tak mu po pustení dali aj cigaretu na cestu. Obžalovaný ďalej uviedol, že ak mu aj policajti niečo hovorili cestou na OO PZ, tak to nemal šancu počuť, keďže medzi prednými a zadnými sedadlami je mreža a ešte aj sklo. Na záver uviedol, že policajti vtedy, keď po čase zastali autom, ich videla mama, a keď sa ich prvýkrát pýtala, prečo tam zastali, tak jej povedali, že išli obidvaja čúrať, pričom druhýkrát pri rekonštrukcii uviedli, že išli jeden druhého obzerať. Toto sa dozvedel od mamy a sestier.

Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý poškodený S. K., ktorý po zákonom poučení uviedol, že v ten deň volala pani N., že má problémy so synom, tak on spolu s kolegom A. prišli služobným motorovým vozidlom k rodinnému domu pani N.. Keď tam prišli, obžalovaný stál na lúke pri dome, spolu s kolegom zistili o čo ide, následne prišli za obžalovaným, či pôjde podať vysvetlenie, pretože matka obžalovaného s jeho sestrami uviedli, že pôjdu podať oznámenie, a že pôjdu za nimi. On s kolegom a obžalovaným išli spolu k služobnému motorovému vozidlu, a cestou ho jedenkrát päťou do pravej časti krku udrel obžalovaný, tak ho spacifikovali a predviedli na OO PZ Detva. Keď išli s obžalovaným k motorovému vozidlu, tak ho nedržali, pretože im uviedol, že ide dobrovoľne. On išiel po ľavej strane obžalovaného, v strede stál obžalovaný, a kolega A. stál po pravej strane obžalovaného. Nevedel už uviesť, po koľkých metroch cestou k autu ho obžalovaný udrel do pravej časti krku, obžalovaný stál pri jeho pravej strane, nevedel ani vysvetliť, prečo to urobil, asi preto, že bol pod vplyvom alkoholu. Počas cesty k služobnému vozidlu s obžalovaným nekomunikovali. Ako zacítil úder, otočil sa vpravo k obžalovanému, a videl, že má ruku zovretú v päšť, tak usúdil, že bude v útoku pokračovať, preto použili hmaty a chvaty a obžalovaného zložili na zem, založili mu putá a nasadli do vozidla. Nevšimol si, žeby mal obžalovaný niečo v rukách, ani že by fajčil cigaretu. Služobné motorové vozidlo Kia Ceed má v strede mrežu, tak obžalovaného posadili dozadu a išli na OO PZ. Počas cesty jedenkrát zastali na príjazdovej ceste k rodinnému domu, pretože cítil pobolievanie v krku, tak zastali, a kolega A. sa šiel na to pozrieť a povedal mu, že to má začervenané. S kolegom mohli byť von z auta cca 2 minúty. Počas toho, ako zastali, tam nebol prítomný nikto iný, ani matka obžalovaného, boli tam len oni dvaja a obžalovaný, ktorý sedel vzadu vo vozidle. Na doplňujúce otázky poškodený uviedol, že nie je pravda, že on mal udrieť obžalovaného, ak tak len potom, ako ho udrel obžalovaný, určite nie predtým, oni ale použili hmaty a chvaty. Nevedel uviesť, či niekto videl ich cestu k motorovému vozidlu, pretože pri dome ostali stáť sestry obžalovaného a ich matka, ale oni k nim boli otočení chrbtom. Ďalej uviedol, že to, že to malo byť na obžalovaného zinscenované, je výmysel, úplná blbosť. Po príchode na OO PZ informoval nadriadeného o tom, čo sa stalo, a on ho poslal na ošetrovanie, kde bolo konštatované, že to zranenie má od úderu, a na druhý deň išiel na chirurgiu. Po tomto incidente boli ešte raz v tom rodinnom dome dokumentovať spis, bol tam aj obžalovaný, videl ho tam, ale on sa s ním ne bavil, kolegovi len niečo podpisoval. Služobné motorové vozidlo v čase príchodu viedol asi on, nespomenul si už ale na vzdialenosť, v akej zastali od domu, ale zastali na príjazdovej ceste, potom ešte nasleduje lúka a potom je ten rodinný dom. Keď prichádzali, tak si všimli osoby, ale nevedel uviesť, v akej vzdialenosti ich videli. S obžalovaným sa rozprával kolega A., on sa rozprával s matkou a sestrami obžalovaného. Tí mu uviedli, že pôjdu podať oznámenie, tak prišiel k obžalovanému a spýtal sa ho, či pôjde podať vysvetlenie, na čo on uviedol, že áno, že nie je problém. Oni obžalovaného neeskortovali, oni mu len ponúkli odvoz. On uviedol, že ide, ak by odmietol ísť, tak by bol predvolaný na

podanie vysvetlenia, obžalovaný ale uviedol, že ide s nimi. Ďalej uviedol, že pred úderom obžalovaný nevravel nič, preto ani ten úder nečakal. Pociťil náraz do oblasti krku, pozrel sa na obžalovaného a videl, že má ruku zovretú v päšť, tak usúdil, že ho udrel päšťou. Potom údere nestratil rovnováhu, dokáže na takéto situácie zareagovať, možno došlo k miernemu vychýleniu jeho osoby, ale rovnováhu nestratil. Na to mieste bol trávnatý povrch a bolo tam také mierne stúpanie. Po nasadnutí do auta tam bol ešte adrenalín, keďže vykonali služobný zákrok, po chvíli mal pociť bolesť v krku, tak zastali, kolega sa mu na to pozrel a povedal, že to má začervenané. Išiel na ošetrovanie, na chirurgii dostal nejaké náplaste, ktoré používal na zranenie. Neboli to bolesti, žeby nemohol hýbať krkom, ale mierne bolesti pociťoval. Ďalej uviedol, že motorové vozidlo od rodinného domu na OO PZ šoféroval zrejme on. Nespomenul si na to, v akej vzdialenosti od služobného vozidla malo dôjsť k úderu od obžalovaného, nevie presne určovať vzdialenosti, až pri rekonštrukcii zistil aké presné vzdialenosti to mali byť. V čase, keď tam s kolegom boli, tie vzdialenosti nevnímal, vnímal ich až pri rekonštrukcii. V prípravnom konaní uviedol, že k úderu malo dôjsť 50 metrov od vozidla, tie vzdialenosti uviedol ako laik, to bol len jeho odhad.

K tejto svedeckej výpovedi sa vyjadril obžalovaný, ktorý uviedol, že nie je pravda, čo vypovedal poškodený, prišiel ku nemu, chytil ho za pravú ruku, on sa s ním vôbec nerozprával, a to ani v aute, ani na OO PZ, on len prišiel ku nemu a povedal mu „idete s nami“, chytil ho za ruku a asi po 15 metroch ho udrel po väzoch. On padol na zem, spýtal sa ho, či si môže zdvihnúť tú cigaretu a zapalovač, na čo mu poškodený povedal, že to už nebude potrebovať.

Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý svedok K. A., ktorý po zákonom poučení uviedol, že si už nespomína, na základe čoho išli k tomu rodinnému domu, či ich vyslal operačný dôstojník, ale išli tam s tým, že obžalovaný mal robiť nejaké problémy. S vozidlom zastali nad domom, zišli dole, tam stál obžalovaný pri lese, hádzal tam nejaké veci, tak išiel k nemu, kolega K. išiel k matke a sestram obžalovaného. Po nejakom čase prišiel kolega ku nemu a k obžalovanému, a povedal, že obžalovaný bude predvedený na OO PZ. Spýtal sa obžalovaného, či ide dobrovoľne, a obžalovaný uviedol, že áno. Tak išli hore do kopca, a on začul taký tľapot, následne kolega K. stiahol obžalovaného za zem, on ho zakľakol a dali mu putá. Ako išli k motorovému vozidlu, tak v strede bol obžalovaný, on bol po jeho pravej strane a kolega K. bol po ľavej strane obžalovaného, pričom svedok kráčal o kúsok pred nimi. Počas cesty k vozidlu on obžalovaného nedržal, kolega asi tiež nie, obžalovaný nejavil známky agresie a išiel dobrovoľne. On sa s obžalovaným počas cesty k vozidlu nebavil, nepočul ani, žeby sa s ním bavil kolega K.. Obžalovaný fajčil počas toho, keď sa s ním na začiatku rozprával, ale nevedel uviesť, či fajčil aj počas cesty k vozidlu, ani si nespomenul, či mal niečo v rukách. Počas cesty začul ten zvuk, následne kolega stiahol obžalovaného na zem, on ho zakľakol a dali mu putá. Kolega K. mu počas toho uviedol, že ho obžalovaný udrel. Obžalovaného potom naložili do motorového vozidla a išli na OO PZ. Cestou ešte zastali na kopci, už v podstate pri lese, on asi potreboval ísť na WC, keď zastali a vyšli z vozidla, tak ku nemu prišiel kolega K. a spýtal sa ho, či má niečo na krku, vtedy tam nik iný okrem nich a obžalovaného nebol, ani sa s nikým iným nebavili. Na doplňujúce otázky uviedol, že on určite neudrel kolegu K., teda to nebolo zinscenované. Kolega K. mal ten krk začervenaný, to bolo všetko. Obžalovaný počas cesty na OO PZ nič nevravel, bol dosť pod vplyvom alkoholu. Vozidlo na ceste k rodinnému domu viedol asi kolega K., majú na to knižku, kde sa to zapisuje. Zastali hore na kopci, za domom, ďalej už nešli, pretože sa báli, že zachytia spodok auta, a potom by to museli hrať so svojho. Zastali teda hore nad domom a od vozidla išli dole kopcom pešo. Keď on ukazoval miesto počas rekonštrukcie, tak motorové vozidlo bolo hore na príjazdovej ceste. Zišli dole, až keď prišli k domu videli oznamovateľku a ostatné osoby. Videli, že obžalovaný je pri lese. Po vystúpení z vozidla nevideli nikoho, museli zísť dole, pričom išlo o také stredné klesanie. Svedok ďalej uviedol, že obžalovaný mal napadnúť kolegu K. v polke alebo troch štvrtinách kopca, stúpali do vrchu. V metroch to nevedel uviesť, pri rekonštrukcii zistil, že nemá dobrý odhad, mohlo to byť nejakých 10 až 15 metrov od vozidla. Matka a sestry obžalovaného vtedy stáli pred domom, nevedel ale uviesť, či boli blízko, alebo ďaleko. Nespomenul si už na to, či sa bavil spolu s kolegom K. o tom, čo sa stalo, keď už bol obžalovaný v motorovom vozidle. Počas toho, keď sa svedok rozprával s obžalovaným, bol tento opitý a bol v kľude. Uviedol mu, že si išiel spáliť nejaké veci, ale bol pokojný, nepôsobil tak, žeby mali byť ostražití, súhlasil, že pôjde s nimi, bol kľudný. Nevedel uviesť, prečo obžalovaný udrel kolegu K.. Kolega svedkovi vravel, že cíti to miesto, ale že môže hýbať krkom. Ak si dobre pamätá, tak ďalšie dni s ním už nepracoval, nevedel ani uviesť, či bol PN.

Na odstránenie rozporov medzi výpoveďou svedka v prípravnom konaní a jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní bola podľa § 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku prečítaná časť zápisnice o výsluchu svedka z prípravného konania, v rámci ktorého uviedol, „nakolko sme boli na SMV Kia, ktoré má nízky podvozok, som ja ako vodič rozhodol, že ďalej na aute nepôjdeme“, pričom na hlavnom pojednávaní uviedol, že vozidlo zrejme viedol kolega K., na čo svedok uviedol, že už si nepamätá, kto bol vtedy vodič, ale oni si vždy v aute hovoria, že tam nechod, mohol by si chytiť spodok, teda je to viac menej

také kolektívne rozhodnutie, a práve preto si vedú knihu jász, aby bolo jasné, kto kedy presne služobné motorové vozidlo šoféroval.

K tejto svedeckej výpovedi sa vyjadril obžalovaný, ktorý uviedol, že to, keď niekto nevie čo je 30 a čo 200 metrov, je v poriadku, ale keď už niekto tvrdí, že ho viedli hore kopcom, pričom šli dole kopcom, tak už nevie, kto potom klame.

Na hlavnom pojednávaní bola vypočutá aj svedkyňa K. D., sestra obžalovaného, ktorá po zákonom poučení uviedla, že medzi mamou a bratom došlo k šarvátke, mama volala sestre O. D., aby prišli do jej domu. Keď tam prišli, tak obžalovaný spal, zobudili ho a povedali mu, aby odišiel z domu, že mama si nepraje, aby tam bol. On na to povedal, že dobre, ale že si ešte vynesie odtiaľ svoje veci, oni mu povedali, že ho počkajú v aute. Ako sedeli v aute, zbadali, že ku domu prichádzajú policajti, išla sa teda spýtať mamy, či ona volala policajtov, na čo jej povedala že áno, že obžalovaný je ako zmyslov zbavený, vynáša z domu veci. Policajt pán K. prišiel ku nej, sestre a mame, druhý policajt pán A. išiel k obžalovanému. Pánu K. vysvetlili, čo sa stalo, že mama si nepraje, aby bol obžalovaný v rodinnom dome a že si odtiaľ odnáša jeho veci. Vtedy im pán K. povedal, že oni už boli viackrát privolaní do tohto domu, a taktiež uviedol, že pán N. raz zle skončí. Ona si myslí, že obžalovaný toho policajta neudrel. Ako sa rozprávali s pánom K., ten im povedal, že pôjdu s nimi na políciu podať záznam, a tiež sa ich spýtal, či už niekedy boli na polícii, na čo mu uviedli, že nie. So sestrou si sadli do auta, potom, keď prišli na políciu, tak tam policajtká otvorila okienko, povedala im, aby počkali. K tomu, keď tam k domu prišli policajti, ešte uviedla, že s ňou, sestrou a mamou sa bavil pán K. a pár metrov od nich bol obžalovaný a ten druhý policajt pán A., pričom stáli s obžalovaným tvárou v tvár. Keď sa s nimi pán K. dorozprával, prešiel k obžalovanému poza chrbát, chytil ho za pravú ruku, pán A. ho chytil za ľavú ruku, a pán K. povedal „pán N., pôjdete s nami“. Obžalovaný išiel s nimi bez protestov, dobrovoľne. Ešte sa za nimi obzrela a videla, že obžalovaný má vetrovku len do pol chrbta, potom si sadla do auta, pretože bola zima. Sestra s mamou ostali von, ona so sestrou si potom dali ešte po cigarete, pričom ona nevidela celú cestu, ako viedli policajti obžalovaného od domu k motorovému vozidlu. Keď boli potom na polícii, tak tam po čase prišiel pán A. a spýtal sa ich, že či videli, ako odvádzajú obžalovaného k motorovému vozidlu, a ona uviedla, že videla len kúsok, a tá policajtká za okienkom im povedala, aby uviedli, že nič nevideli, a že budú mať pokoj. Tiež jej bolo čudné, že volali ich dve so sestrou, a nie matku, ktorá volala policajtov. Po týždni volal pán A., že matka odmieta podpísať nejakú zápisnicu, že chce do nej ešte niečo doplniť, tak ona po nejakom čase prišla k rodinnému domu matky, kde už boli policajti K. aj A., tam jej povedali, že mama nechce podpísať zápisnicu, že tam chce ešte doplniť niečo o tom, že videla, ako policajti zastali s autom, vystúpili z neho, išli smerom do hory, a aj to, ako odvádzali obžalovaného k autu. Taktiež uviedol, že s tým bude mať problém, že to bude musieť znovu napísať a dať podpísať matke. Pri tom jej pán K. dal nejaký papier do ruky a spýtal sa jej, kde je obžalovaný, ona mu uviedla, že je dnu, tak jej povedal, aby to išla dať podpísať obžalovanému, pričom to bolo niečo v tom zmysle, že sa odmieta vyjadriť k priestupku. Obžalovaný to podpísal, pán K. ešte uviedol, že bratovi odporúča, aby priznal vinu, že na súde bude mať poľahčujúcu okolnosť. Na doplňujúce otázky svedkyňa uviedla, že nevidela, že by policajt napadol obžalovaného, ona len videla, ako ho jeden policajt chytil za ruku, druhý za ruku, prešli takto cca 5 metrov, a viac už nevidela. Počas toho, ako bol obžalovaný vo väzbe, im mama povedala, čo všetko videla, že videla, ako išli policajti s obžalovaným, že bol obžalovaný na zemi, že po ňom niečo hrabali, že ho zdvihli a odviekli do auta, že po čase policajti s autom zastali, ale keď ju zbadali, tak potiahli ďalej do hory, ale nevedela prečo. Potom sa policajtov aj mama pýtala, že prečo zastali v tej hore s autom, na čo jej povedali, že sa šli vyčúrať. Preto sa ich spýtala, že či museli ísť obidvaja naraz. Na charakteristiku obžalovaného uviedla, že v živote nepoložil ruku na manželku, práve naopak, ona videla, ako mu raz skákala po chrbtici, keď bol opitý, on v živote neudrel mamu, otca, nikoho, čo aj vrela pánu K., na čo jej povedal, že no vidíte, ale teraz sa to stalo. Keď ho vtedy so sestrou zobudili, tak tam dobehla aj mama, začala ho biť takou latou, a viackrát videla, ako mama bila obžalovaného, raz mu aj tiekla krv z oka.

K tejto svedeckej výpovedi sa vyjadril obžalovaný, ktorý uviedol, že vtedy, keď policajti prišli pre neho, tak zastali ďaleko od domu, a keď tam potom prišli spisovať zápisnicu, tak už prišli s autom pekne pred dom, pričom vtedy im už spodok nechytalo.

Na hlavnom pojednávaní bola vypočutá aj svedkyňa K. N., matka obžalovaného, ktorá po zákonom poučení uviedla, že vtedy mala veľmi chorého muža a syn bol hlučný, nadával jej aj mužovi. Zavolala preto dcéry, syn ale neprestával a ďalej im nadával, preto volala aj policajtov. Keď prišli policajti, tak ten jeden, A., sa rozprával s obžalovaným, a ten druhý, K., sa rozprával s ňou a jej dcérami. Bavili sa o tom, žeby bolo dobré dať obžalovaného na protialkoholické liečenie, na čo im povedali, že oni ho zobrať nemôžu, pokiaľ nechce ísť sám. Keď medzi nimi rozhovor skončil, tak pán K. zobral obžalovaného za pravú ruku a šikoval ho k autu, zrazu uvidela, že syn je na zemi a okolo neho sa oni mrvili, či ale spadol

alebo či ho zrazili, nevedela uviesť. Ona sledovala celú cestu od domu až k autu. Ešte videla, ako má syn košefu a vetrovku len do pol chrbta. Stále sa ale na policajtov a syna nepozerala, občas aj otočila hlavu smerom k dcéram. Oni potom nasadli do auta a odišli, išla dávať dole kozy z kolíkov, a videla, ako policajti zastali, ale do dvora nevideli, tak potiahli auto ďalej, aby videli do dvora, asi preto, že nevideli či je tam ešte auto s jej dcérami. Potom sa ich aj pýtala, že načo išli obaja do hory, na čo jej jeden povedal, že sa išiel vyčúrať, na sa ich spýtala, či museli ísť obaja. Keď tam zastali, myslela si, že ešte s ňou niečo chcú. Nevidela ale čo robili policajti mimo auta. Na doplňujúce otázky uviedla, že nevie, ako sa syn dostal na zem, išiel normálne, zrazu bol na zemi, tá cesta od domu k autu bola asi 50 až 60 metrov, boli otočení chrbtom, nevedela, čo robili spredu, bol to okamih. Aj jej dcéry sa pozerali za policajtmí. Svedkyňa nevidela, že by jej syn udrel policajtov, ani predtým ich nikdy neudrel, keď ho prišli odvádzajú. Počas odvádzania obžalovaného k autu bol obžalovaný v strede, policajť A. bol po ľavej ruke jej syna, druhý policajť K. bol po pravej strane jej syna, celý čas syna držali za ruky, ako ho odvádzali od domu k autu, až po dobu, keď spadol na zem.

K tejto svedeckej výpovedi sa vyjadril obžalovaný, ktorý uviedol, že svedkyňa - mama uviedla pravdu. Na hlavnom pojednávaní bola vypočutá aj svedkyňa O. D., sestra obžalovaného, ktorá po zákonom poučení uviedla, že jej volala mama, svedkyňa K. N., ona ich neustále bombardovala telefonátmi, pustila sa do plaču, zahrála na city, že otec je na tom veľmi zle, že brat - obžalovaný tam vyvádza, vyblákuje, a že oni ho tam nechcú, tak mame povedala, že keď sa sestra vráti od lekára, prídu ku nim. Keď prišli ku mame, brat spal, zobudili ho, a ona osobne bratovi povedala, že rodičia si neželajú, aby tam bol, a že za jej prítomnosti z toho domu odíde. Brat teda začal vyhadzovať veci po dvore, spolu s mamou po sebe pokrikovali, mama na chvíľu odišla a vrátila sa s mobilom v ruke, že zavolá policajtov. Vtedy si brat uvedomil, že je asi zle, a už sa správal slušne. Bolo mu do plaču, aj hovoril, že o čom je tento život. Po chvíli prišli policajti, pýtali sa, že prečo ich zavolali, sestra im začala vysvetľovať, že situácia je už neúnosná a aby sa to už skončilo. Pán K.Á. sa bavil s ňou, sestrou a mamou, pričom sestra mu všetko vysvetľovala, aby sa to už vyriešilo. Brat stál na boku s tým druhým policajtom A., pričom všetko prebiehalo v klude. Pán K. potom povedal, že oni si ho teda zoberú. Ďalej uviedla, že nevidela pre strom, preto sa musela zohnúť, a videla, že brat už má putá, ani nevidela, ako ho vkladajú do auta. Policajti s bratom od nich odišli v klude, po chvíli mama povedala, že niečo sa deje, ona už len videla, ako brata držia dole pri zemi s putami. Keď ochladzali od domu, jeden policajť ho držal za jednu ruku a druhý policajť za druhú ruku, pričom odišli v klude. Tento odchod sledovala chvíľu, potom sa k nim otočila chrbtom, lebo sa na to nemohla dívať, potom mama povedala, že sa tam niečo deje, že už ho šikujú v putách, tak sa zohla, a už videla len to, ako je brat spútaný. Policajti im uviedli, že to bol výjazd, a že či sú ochotné ísť na políciu podpísať zápisnicu kvôli výjazdu. Oni im uviedli že samozrejme, na polícii si to vysedeli, potom prišiel k mrežiam pán A. s tým, aby išli domov, že im zavolajú. Išli teda domov k sestre, tam im policajti volali, aby išli do maminho domu, že si to tam idú pofotiť, na pol ceste zase volali, aby sa vrátili späť na políciu, a keď tam prišli, tak pán A. prišiel k mreži a pýtal sa ich, že či videli útok na verejného činiteľa. Ona mu povedala že nie, povedala mu len to, čo videla, na čo im tam prítomná policajťka povedala, že ak to nevideli, aby povedali, že nič nevideli a budú mať pokoj, na čo pán A. povedal, že to nevedí, že oni sú dvaja a že si to dosvedčia. Na doplňujúce otázky uviedla, že nevidela priebeh incidentu. Keď policajti odvádzali jej brata, tak poškodený K. stál po ľavej strane jej brata a pán A. stál po pravej strane jej brata, pričom ho držali jeden za jednu ruku a druhý za druhú ruku. Na záver uviedla, že jej brat, keď si vypije, tak je jeden sprostý človek, ale nikdy od nikoho nepočula, žeby niekoho udrel. Keď si vypije je neznesiteľný, ale nie agresívny, skôr on vyfasoval od iných.

K tejto svedeckej výpovedi sa vyjadril obžalovaný, ktorý uviedol, že sestra uviedla pravdu, keď si vypije, je ukecaný, má sprosté reči, ale agresívny nie je.

V zmysle § 268 ods. 2 Trestného poriadku súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním znaleckého posudku č. 152/2014 z odvetvia súdne lekárstvo - chirurgia, zo záverov ktorého vyplýva, že poškodený S. K. utrpel dňa 15. 05. 2014 izolované zranenie - pomliaždenie pravej strany krku ľahkého stupňa, toto zranenie je kategorizované ako ľahké. Zranenie mohlo veľmi dobre vzniknúť tak, ako ho popísal poškodený, pomliaždenie mäkkých častí krku môže vzniknúť úderom päšťou, kopnutím, prípadne aj narazením krku o vyčnievajúcu prekážku. K zraneniam mohlo dôjsť úderom pravou päšťou do oblasti pravej strany krku poškodeného. Prípadný útok na poškodeného nebol veľkej intenzity a následky zodpovedajú aj jedinému úderu päšťou, tento mechanizmus zodpovedá vzniknutým následkom. Pri danom smere, type a intenzite útoku vzhľadom na rozsah spôsobeného zranenia nedošlo k priamemu ohrozeniu životne dôležitých orgánov. Zranenie nezanedá žiadne trvalé následky, z lekárskeho hľadiska nejaví znaky ťažkej ujmy. Zranenie si nevyžaduje špecifickú liečbu, ani práceneschopnosť. Poškodený môže cítiť pobolievanie v krku pri otáčaní hlavou po dobu 3 až 4 dní.

Tieto ťažkosti spontánne ustupujú, pomliaždené miesta sú citlivé na dotyk po dobu 5 dní, stav výraznejšie neobmedzoval poškodeného v obvyklom spôsobe života.

V súlade s § 269 a § 253 ods. 2 Trestného poriadku súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, a to: konfrontácia medzi obžalovaným a poškodeným (č.l. 109 - 111), lekárske správy (č.l. 128 - 130), zápisnica o vyšetrovacom pokuse s fotodokumentáciou (č.l. 131 - 194), zápisy o dychovej skúške (č.l. 198 - 199), fotodokumentácia o zraneniach poškodeného (č.l. 206), vyčíslenie škody VŠZP, a.s. (č.l. 74), správa Sociálnej poisťovne (č.l. 80), výpis z evidencie priestupkov obžalovaného (č.l. 217 - 225), odpis registra trestov obžalovaného (č.l. 226), pripojený spis Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/51/2014, oznámenie OO PZ Detva (č.l. 264).

Po vykonaní a zhodnotení vyššie uvedeného dokazovania súd dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom.

Prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten, kto použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa.

V prvom rade súd poukazuje na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním nebolo ani jednoznačne preukázané, v akej pozícii sa nachádzal obžalovaný a policajti, keď ho odvádzali spreď rodinnému domu k služobnému motorovému vozidlu. Obžalovaný a svedkyne D. a N. uviedli, že obžalovaný stál v strede, a po jeho ľavici bol svedok Dub a po jeho pravici bol poškodený K.. Poškodený K. a svedkovia A. a D. zase uviedli, že obžalovaný bol v strede a po jeho ľavici bol poškodený K. a po pravici svedok A.. Taktiež všetci vypočutí svedkovia zhodne uviedli, že nevideli samotný incident (ako mal obžalovaný napadnúť poškodeného), ale ani nevideli, že by poškodený udrel obžalovaného. Napadnutie poškodeného nevidel ani svedok A., ktorý spolu s poškodeným viedli obžalovaného k služobnému motorovému vozidlu. Jediný, kto bol teda svedkom napadnutia poškodeného, je samotný poškodený, ktorý ale uviedol, že útok tiež nevidel, len zrazu zacítil úder a otočil sa na poškodeného, ktorý mal ruku zovretú v päst'. Zo zápisnice o vyšetrovacom pokuse, najmä z fotodokumentácie, je zrejmé, že ak by chcel obžalovaný udrieť poškodeného do oblasti krku, musel by sa načiahnuť, minimálne si stúpiť na špičky, pretože poškodený je od obžalovaného vyšší. Pokiaľ ale bol obžalovaný pod vplyvom alkoholu, na čom sa zhodli všetci svedkovia, takémuto úderu by musela predchádzať aspoň minimálne príprava zo strany obžalovaného, ktorú by si podľa názoru súdu zrejme obaja policajti všimli, keďže išli popri obžalovanom. Ďalej z lekárskej správy zo dňa 15. 05. 2014 o 15:30 hod., teda zo dňa skutku vyplýva, že zjavné vonkajšie príznaky poranenia nie je vidno. Poškodený a svedok A. ale vypovedali, že po chvíli jazdy vo vozidle zastali a vyšli von, aby sa svedok A. pozrel na zranenia poškodeného, pričom mu mal uviesť, že to miesto má začervenané. Aj tieto skutočnosti vytvárajú pochybnosť o skutočných zraneniach poškodeného, pričom súd poznamenáva, že znalecký posudok bol v konaní vypracovaný 10. 10. 2014, teda 5 mesiacov po spáchaní skutku, a znalec pri jeho vypracovaní vychádzal len z lekárskeho správ. Ďalej súd poukazuje na skutočnosť, že podľa oznámenia OO PZ Detva bol vodičom služobného motorového vozidla počas výjazdu zo dňa 15. 05. 2014 poškodený, teda podľa názoru súdu nebolo potrebné, aby poškodený vystúpil z auta, aby sa mu na zranenia mohol pozrieť svedok A., keďže podľa lokalizácie zranenia sa mu naň mohol pozrieť priamo v aute. Nakoniec súd poukazuje na to, že v konaní nebol preukázaný ani motív konania obžalovaného, prečo by mal fyzicky napadnúť poškodeného, keď podľa vyjadrení všetkých prítomných osôb išiel obžalovaný s hliadkou polície dobrovoľne, a taktiež v minulosti bol viackrát predvádzaný na políciu, pričom ani v jednom z týchto prípadov nedošlo z jeho strany k útoku na verejného činiteľa.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností potom súd dospel k záveru, že vina obžalovaného nebola vôbec bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, ani nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, preto ho súd musel postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodiť.

V adhéznom konaní si právo na náhradu škodu uplatnil poškodený - Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Vzhľadom k tomu, že súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, musel poškodeného v zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázať s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, v lehote 15 dní od jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

Odvolanie má odkladný účinok.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného. V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného;
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, a to len vo svoj prospech;
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech;
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli;
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli;
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu;
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.